

HØJESTERETS DOM

afsagt torsdag den 1. december 2022

Sag BS-10210/2021-HJR
(2. afdeling)

X s.m.b.a.
(advokat Tom Kári Kristjánsson)

mod

Skatteministeriet
(advokat Steffen Sværke)

I tidligere instanser er afsagt dom af Retten i Glostrup den 24. juni 2019 (BS-10072/2018-GLO) og af Østre Landsrets 22. afdeling den 28. oktober 2020 (BS-48187/2019-OLR).

I pådømmelsen har deltaget fem dommere: Poul Dahl Jensen, Vibeke Rønne, Lars Hjortnæs, Kristian Korfits Nielsen og Ole Hasselgaard.

Påstande

Appellanten, X s.m.b.a., har gentaget sin påstand om, at indstævnte, Skatteministeriet, skal anerkende, at X er berettiget til omkostningsgodtgørelse med 50 % af 17.500 kr. inkl. moms.

Skatteministeriet har påstået stadfæstelse.

Anbringender

Parterne har også for Højesteret i det væsentlige gentaget deres anbringender for byretten.

X har sammenfattende anført navnlig, at forholdene i sagen adskiller sig væsentligt fra den situation, der er omhandlet i UfR 2015.3383 H. Den omstændighed, at X i 2013 indgik en aftale med Z om, at Z skulle føre sagen for X ved Landsskatteretten, indebærer, at X hæfter for Zs honorar. X er som følge heraf berettiget til omkostningsgodtgørelse efter skatteforvaltningslovens § 52, stk. 1.

Det kan ikke føre til en anden vurdering, at Y ApS har formidlet den indledende kontakt til Z og via tilskud betaler de udgifter, der ikke er dækket af omkostningsgodtgørelse. Når X valgte at antage Z i eget navn, og Y valgte at betale et tilskud, der dækker omkostningerne til Zs honorar, er dette ikke sket med hjemmel i den oprindelige aftale mellem X og Y. Der er derimod tale om en klar fravigelse af denne aftale.

Hertil kommer, at erklæringen af 8. april 2015 indebærer, at X i hvert fald hæfter for udgifterne til Z, hvis Y ikke måtte være i stand til at betale på grund af konkurs.

Y har i overensstemmelse med, hvad der fremgår af erklæringen, betalt tilskud til dækning af den del af udgifterne til Z, der ikke dækkes af omkostningsgodtgørelse.

Skatteministeriet har sammenfattende anført navnlig, at kun en skattepligtig, som hæfter direkte og umiddelbart for en advokatregning, er berettiget til omkostningsgodtgørelse efter skatteforvaltningslovens § 52, stk. 1. På baggrund af erklæringen af 8. april 2015 kan X ikke anses for at hæfte direkte og umiddelbart over for Z. Hvis X overhovedet har påtaget sig en betalingsforpligtelse, har den karakter af en simpel kautionsforpligtelse, der ikke berettiger til omkostningsgodtgørelse.

Det er efter ordlyden af Xs erklæring af 8. april 2015 en forudsætning for, at X eventuelt kunne komme til at hæfte, at Y betaler tilskud til dækning af Zs udgifter. Imidlertid er der ikke ført bevis for, at der er nogen realitet i Ys tilskudsforpligtelse over for Z.

Højesterets begrundelse og resultat

Sagen angår, om X s.m.b.a. har ret til omkostningsgodtgørelse efter skatteforvaltningslovens § 52 for advokatfirmaet Zs honorar for at føre en ejendomsskattesag for X ved Landsskatteretten.

Højesteret fastslog i dom af 30. juni 2015 (UfR 2015.3383), at det er en betingelse for at opnå ret til omkostningsgodtgørelse efter bestemmelsen, at den skattepligtige hæfter for udgifterne til rådgiverbistand. Dommen angik ligesom denne sag et forløb, hvor den skattepligtige havde indgået aftale med Y ApS om bistand til at føre en ejendomsskattesag, og hvor Y efter aftalen alene ville have

ret til honorar, hvis der blev opnået en skattebesparelse (no cure no pay). Z blev efterfølgende på foranledning af Y og i tilknytning til et forretningsmæssigt samarbejde mellem Y og Z inddraget til at varetage behandlingen af skattesagen i Landsskatteretten. Højesteret fandt, at den skattepligtige ikke hæftede for udgifterne til Zs bistand og derfor ikke havde ret til omkostningsgodtgørelse.

Til forskel fra sagen i UfR 2015.3383 er der i denne sag fremlagt en aftale af 18. april 2013 om advokatbistand mellem den skattepligtige (X) og Z indgået efter, at Y havde oversendt sagen til Z. Der er desuden fremlagt en erklæring af 8. april 2015 om hæftelse, som X har afgivet, og som var vedlagt ansøgningen til skattemyndighederne om omkostningsgodtgørelse. Af det oversendelsesbrev fra Y til Z, der dannede baggrund for aftalen om advokatbistand mellem X og Z, fremgår bl.a., at Y havde givet X tilsagn om tilskud til sagsførelsen, hvis Zs honorar ikke blev dækket efter reglerne om omkostningsgodtgørelse, og at Z skulle henvende sig til Y med henblik på indfrielse af Zs eventuelle krav mod X. Det fremgår af Xs efterfølgende erklæring om hæftelse, at det anerkendes, at der består et direkte advokat/klient-forhold mellem Z og X, og at X hæfter over for Z i relation til honoraret. Desuden fremgår det, at Zs fulde honorar dækkes af omkostningsgodtgørelse og/eller tilskud fra Y, og at X hæfter over for Z, hvis Y som følge af konkurs ikke er i stand til at honorere sin tilskudsforpligtelse, og en del af honoraret ikke måtte blive dækket af omkostningsgodtgørelse.

På den baggrund finder Højesteret, at det må lægges til grund, at X efter inddragelsen af Z ikke kunne komme til at betale mere end fastsat i den oprindelige aftale om no cure no pay mellem X og Y, eventuelt bortset fra i tilfælde af Ys konkurs. Højesteret tiltræder herefter og efter bevisførelsen i øvrigt, at det ikke er godtgjort, at X har påtaget sig at hæfte for udgifterne til Zs bistand, sådan at der er ret til omkostningsgodtgørelse efter skatteforvaltningslovens § 52. Det tiltrædes herved, at en eventuel hæftelse for udgifterne til Zs honorar i tilfælde af Ys konkurs er en subsidiær hæftelse, der ikke opfylder betingelsen for omkostningsgodtgørelse efter § 52.

Højesteret stadfæster herefter landsrettens dom.

THI KENDES FOR RET:

Landsrettens dom stadfæstes.

I sagsomkostninger for Højesteret skal X s.m.b.a. betale 30.000 kr. til Skatteministeriet.

Sagsomkostningsbeløbene skal betales inden 14 dage efter denne højesteretsdoms afsigelse og forrentes efter rentelovens § 8 a.